

ikke ganske i samme Form og samme Udstrækning, paa Landet, vilde man opnaa, at de væsentligste af Indtægtskilderne bleve beskattede og bleve beskattede lige. Saa vilde Formue og Leilighed blive tilbage som en naturlig Beskatning af Kapitalindtægten, af den Indtægt, som kunde flyde af Prioriteter, Obligationer osv. udenfor de Indtægtskilder, som Kommunerne med Lethed kunne ramme. Gik man den Vej, vilde Kommunerne ikke faa sig ilde derved, og den allervæsentligste Del af Klagerne vilde med det Samme forsvinde. Idet jeg har omtalt Statterne paa de faste Eiendomme, vil jeg ogsaa, da det i denne Session har været berørt, og da vi jo nu tale om de kommunale Beskatningsforhold, tillade mig at sige to Ord om de Planer eller de Forslag, eller rettere sagt de Ønsker, der ere komne frem om en Ommatrifulering af Landeieendomme hertillands. Jeg tror, at vi ikke bør gaa til noget Saadant. For det Første bør vi det ikke, fordi det vilde være en ganske overordentlig dyr Glæde for Staten, men dernæst ogsaa, fordi det, ret beset, dog turde være et stort Spørgsmaal, om Hartkornssatterne, set i det Hele og Store, ere saa ulige fordelte, som det er blevet gjort gjældende. Der kan siges en hel Del for, at det er Jylland, som er overbebyrdet med Hartkornsskatten; men man kan ogsaa stille Regnskabet saaledes op, at det er Nerne, der ere forfordelte. Jeg tror, at man, hvad Landeieendomme angaar, ikke bør gaa til nogen Ommatrifulering, men bør lade det Hele blive som det er, og specielt for Kommunernes Skyld er der ganske vist ingen Grund til at komme til en Ommatrifulering. De Uligheder, der maatte kunne være tilstede i det Hele og Store, ere ganske vist i en meget ringe Grad tilstede for den enkelte Kommune. Der er imidlertid en anden Del af Landeieendommene, nemlig Stoveieendommene, hvor der ogsaa kan være Tale om at gaa til en Ommatrifulering. Der skal jeg ikke negte, at der om ikke just for Statens Skyld — thi jeg er ikke meget villig eller tilbøjelig til at gaa til en større Beskatning af de faste Eiendomme til Staten end den nu engang forelagte —, men for Kommunernes Skyld vel kunde være nogen rimelig Grund til at komme til en Ommatrifulering. Der kan være Stove — jeg er f. Ex. selv i Besiddelse af saadanne — som aldeles ikke have noget Hartkorn, men som ganske sikkert give om ikke nogen meget stor Indtægt, saa dog en Indtægt, som det kunde være billigt, man betalte Skat af til Kommunen. Andre have vel Hartkorn, men meget lavt. En Ommatrifulering af Skovene, som blev udført paa billig Maade, saaledes at man tog Hensyn til den Ting, at Skovdriften er en tvungen Drift, som man ikke har Lov til efter Statens Love at ophøre med, tror jeg ikke vilde være ubillig. Lærtimod. Og den vil heller ikke være dyrere, da det dog er et forholdsvis ringe Areal, der er Tale om, end at den vilde kunne

gjennemføres med Fordel for Kommunerne. Naar jeg altsaa skal slutte med at udtale, hvad jeg kunde ønske, der blev gjort — men jeg tror ganske vist ikke, at det kan gøres gennem Behandlingen af den Lov, der foreligger — vil jeg sige, at det er at vende tilbage til Næringskatten, hvorigjennem al Industri, Fabrikdrift og Handelsvirksomhed atter vilde kunne beskattes direkte til Kommunen, og dernæst at gennemføre — det er ikke et Forslag, som jeg vil bringe frem — de Reformers i Eiendomsbeskatningen, som jeg tror, man kan for-dre lige overfor Skovene.

H. Steffensen: Efter de Udtalelser, vi hørte fra den høitærede Indenrigsminister, kunde jeg forsaavidt have frasælbt Ordet, som det er lignende Betæneligheder, jeg har at gøre gjældende mod Hovedprincippet i denne Lov, hvis jeg ikke i Udtalelserne fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne havde lagt Merke til en Uttring, der giver mig Anledning til endnu at tilføie et Par Bemærkninger. Den ærede Ordfører fremhævede, at for Kjøbstædernes Vedkommende var man tilbøjelig til at holde paa Skatten paa Grundeieendomme og paa Næring i saa vidt et Omfang som muligt, saalænge man ikke havde faaet nogen Lov om den interkommunale Beskatning. Han fremhævede endvidere, at han havde glædet sig ved at lægge Merke til de Udtalelser, der vare fremkomne paa Mødet af de Kjøbstædsdelegerede i Odense, og som ligeledes gik i samme Retning. Jeg tror nu, at, hvis man i Kjøbstæderne og ved Kommunemødet i Odense havde haft nogen Forestilling om, at et Forslag til Lov om den mellemkommunale Beskatning vilde komme til at se ud saaledes som dette, vilde man have betænkt sig paa at udtale sin Glæde derover. Jeg ser nemlig ikke rettere, end at den Regel, der findes i dette Lovforslags § 2, er saa ugunstig for Kjøbstædernes Vedkommende, at den i Virkeligheden stiller dem daarligere, end de nu ere stillede. Den høitærede Minister har allerede anført, at den Regel, der er given i § 2, navnlig vilde komme til at gaa ud over de Kommuner, hvor Skattebyrden er høj, det vil altsaa sige, naar vi stille Kjøbstæderne overfor Landet. Den vil da komme til at gaa ud over Kjøbstadskommunen, thi det er vistnok en gennemgaaende Regel, at Skatteprocenten i Kjøbstæderne er meget højere end Skatteprocenten for de personlige Kommunekassers Vedkommende paa Landet. § 2 opstiller jo nemlig den Regel, at Skatten skal paalignes Personerne i deres Opholdskommuner. Det er altsaa Opholdskommunens Skatteprocent, der kommer til at blive det Afgjørende. Naar Skatten derefter skal fordeles mellem Kjøbstad og Land, naar f. Ex. den Paagjældende bor i Kjøbstaden, men har en Indtægt fra Landet, skal efter § 1 vedkommende Landkommune have Ret til Andel i Skatten, og saa stiller Forholdet sig jo saaledes, at